

Ako trpia ľudia na zemi?

Mnoho času by nám vzalo, keby sme chceli vymenovať všetky spôsoby a stupne bolesti.

A konečne aj tak by sme nepochopili tie, ktoré sme sami neskúsili...

Povedzme radšej, aký je rozdiel medzi bolesťou tých čo žijú v hriechu a tých, čo žijú v milosti a vo svätosti.

Sväté písmo nazýva hriešnika na viacerých miestach bláznom. Keby mu z iného dôvodu nepatrilo tento názov, tak mu zaslúžene patrí preto, že trpí neužitočne.

Všetko to lopotenie, ktorému nemožno v živote vyhnúť, všetky nedostatky, všetky nesplnené túžby, všetky choroby, námahy a sklamanie - sú v jeho živote ako dlhý rad núl, ktoré nepredstavujú vo svete nadprirodzených čísel žiadnu hodnotu.

Ten, kto žije v milosti, v Božej priazni a láske bez ťažkého hriechu, vpisuje pred tie nuly jednotku, a v tom je múdrosť, v tom je šikovnosť svätých...

Každá slza matky, každý mozol' otcovej dlane, každý vzdych nemocného, všetka tá nuda či nepríjemný zhon v úrade, všetok ten zistený i nezistený, ale tušený posmech na ulici, každý smútok, vyvolaný skutočnosťou, že sa nemôžeme a nesmieme podobať tým nie dobrým zo sveta, to všetko dostáva od jednotky, ktorú predstavuje milosti svoju hodnotu, kúpnu silu tam hore v nebesiach, kde sa predávajú stánky a miestenky. Naozaj mieru utrpenia a bolesti určuje Boh. On nikoho nedovolí skúšať nad sily a s ťažkosťami dáva i svoju pomoc. Človek nie je schopný úplne pochopiť utrpenie a bolesť ale jedno pochopiť môže, a síce, že utrpenie, ktoré znášame trpezlivo a premieňame ho ako obeť lásky voči Bohu, stáva sa nám spásanosným. Pán Ježiš nás vykúpil na

kríži, obeťou svojho vlastného života, obeťou poznačenou a prinesenou z lásky k Bohu a k ľuďom.

A ako trpia svätí?

Vavrinec radil so smiechom katovi, aby ho obrátil, že je už na jednom boku dosť upečený.

Peter chce byť pribitý dole hlavou.

Panny sa ponáhľajú na popravisko ako na sobáš a Františkovi, dobyvateľovi Indie, nezotrelo z tváre úsmev ani vápno, ktoré po smrti naň nasypali.

Svätí trpeli s radosťou.

To je nemožné, povieme azda. Ba áno... Je.

V ich prípade je to celkom prirodzené. Či matka trpí, keď slúži svojmu dieťaťu, keď vidí, že ju potrebuje, je na ňu odkázané, alebo vidí jeho úsmev a radosť? Má čas myslieť na svoje ťažkosti?

Či trpia milenci, keď stoja v daždi a hľadajú si do očí? Moknú a smejú sa.

Kto miluje netrpí.

Láska je ako narkóza... A pri láske k Bohu - akú mali svätí - ich bolo možno stínať, páliť, rezať, a inak mučiť...

Ak je v našom živote ešte toľko smútku, vzdychania toľko nárekov a bedákového ponosovania, to je zrejmy znak, že v ňom niet ešte dosť lásky.

Brat, sestra, pochopme lekciu, ktorú nám v tomto bode dávajú svätí... Nechceme trpieť na druhom svete? - Milujme Boha a šťastne vyhneme peklu.

Ani tu v živote nechceme trpieť? Nuž, Bože náš, ktože by to chcel?

Milujme Boha úprimne a silne a všetko sa nám bude zdať prirodzené a všetko sa nám bude zdať ľahké a my budeme môcť s Pavlom zvolať: Vo všetkých svojich súženiach oplývam radosťou.

Mário Orbán

**Bože a Otče náš, ty nám v
Ježišovi Kristovi,
svojom Synovi,
skutočne prítomnom v
Eucharistii,
dávaš svetlo,
ktoré osvecuje každého
človeka,
čo prichádza na zem,
a pravý život,
ktorý nás naplňuje radosťou;
prosíme ťa, daj,
aby tvoj ľud, putujúci
na začiatku tretieho tisícročia,
s dôverou slávil eucharistiu,
aby sme tak, posilnení
touto posvätnou Hostinou,
boli v Kristovi svetlom v tmách
a žili úzko spojení s mím,
ktorý je našim životom.
Účinná prítomnosť Márie,
Matky pravého Boha, skrze
ktorého žijeme, nech nás vždy
podporuje a sprevádza.**

**Skrze nášho Pána Ježiša
Krista,
tvojho Syna,
ktorý je Boh
a s tebou žije a kraľuje
v jednote s Duchom Svätým
po všetky veky vekov. Amen.**

Koľkokrát sa pri obsahu tohto slova zastavujeme. Chceme žiť. Aj Ježiš chce, aby sme žili, dokonca nie iba tu na zemi a preto kladie podmienku: „Ak vytrváte, zachováte si život“ (Lk21, 19).

Každý človek vie, čo sú to životné plány, nadšenie, oduševnenie, a predsa mnohí neprišli k úspešnému cieľu. Nestačí len začať, je potrebné vytrvať, nedať sa znechutiť, odradiť,... Tým viac, ak ide o náš večný život, stretnutie s Kristom na konci čias.

Koniec liturgického roka nám má pripomenúť, že Pán má právo posledného slova nad nami. Stretnutie s Bohom si vyžaduje z našej strany neustálu pripravenosť. Mnohí zabúdajú, že naša smrť je vlastne náš koniec sveta. Ježiš nás privádza k myšlienke, aby sme vytrvali v pokojnom a radostnom pohľade, zmýšľaní o posledných veciach človeka. Každý chce vedieť, čo bude zajtra, o rok, niekoľko rokov. Niet sa čo čudovať, že mnohí podliehajú rôznym prorockým najmä o konci sveta. Objavujú sa falošní proroci, ktorí nielen názormi, ale aj spôsobom života klamú seba a svet. Kresťania však chcú s Kristom vytrvať až do konca. Kto v živote spolupracuje s Bohom a plní jeho vôľu, nemá strach pred svojím odchodom z tohto sveta.

Príkladom je sv. Terézia z Lisieux, učiteľka Cirkvi. Hoci zomrela dvadsaťštyriročná a od pätnástich rokov žila prísny zasväteným životom, celý svoj život prežívala v odovzdanosti Bohu. Známe sú jej myšlienky: „Keby som si mala voliť,

radšej by som zomrela, ale pretože Boh volí za mňa, mám radšej to, čo chce on.“ Našla ho v smrti, lebo s ním žila v pozemskom živote. Život človeka je časom skúšky, na konci ktorej čaká Boh s výzvou: „Vydaj počet zo svojho šafárenia“ (Lk 16. 2). Tieto slová chápme tak, že keď plníme to, čo Boh od nás žiada, nemusíme sa báť stretnutia s ním. On je predsa ten, ktorý svet vykúpil a spasil.

Eubomír Stanček

Boh je Láska. To je prekvapujúce, nepredstaviteľné poslanstvo, ktoré k nám prichádza v novej knihe pre náš čas, v starom evanjeliu, ktoré opisuje ľudskosť Boha. Je to najľudskejšie a najbožskejšie poslanstvo všetkých čias. Protiklad všetkých bežných ideológií. Evanjelium nie je poučka. Evanjelium je život.

Čo je napísané v evanjeliu, je nepredstaviteľné: Život bude taká slávnosť, že krajšiu si ani nevieme predstaviť.

Dvetisíc rokov staré poslanstvo evanjelia nie je čosi, čomu rozumejú iba obzvlášť nadaní, vzdelaní či zasvätení ľudia. Evanjelium pochopia aj deti, prostí ľudia, ľudia, ktorí sa nepovažujú za skvelých. Boháči a nafúkanci z toho nepochopia nič. Preto je pre nich také ťažké počúvať radosť evanjelia.

Kto nebude ako dieťa, nič z neho nepochopí.

Phil Bosmans „Z lásky pre teba“

Vo štvrtok, piatok a sobotu a nedeľu, bude u nás opäť prebiehať duchovná obnova s obvyklým programom.

Sväté omše v 33. týždni cezročného obdobia

20.XI. utorok

18.00 + Jozef Lipták a manž. Anna

22.XI. štvrtok

18.00 + Anton Polák, manž. Mária a rodičia

23.XI. piatok Celodenná poklona Najsvätejšej Sviatosti Oltárnej v našej farnosti

8.00 Vyloženie Najsv. Sviatosti Oltárnej k poklone

18.00 + František Belko, manž. Helena, syn Viliam a starí rodičia

24.XI. sobota

18.00 + Parajka Ján a manž. Serafína

Upratovanie kostola č.d. 254 – 284

25. XI. 34. nedeľa v cezročnom období – Krista Kráľa

8.00 + Ján Stojkovič, nevesta Jarka a rodičia

9.15 + Poďakovanie za Božiu pomoc pri 50. výročí manželstva

Liturgický kalendár

- 19.XI. pondelok sv. Mechtilda
- 20.XI. utorok sv. Félix z Valois, vyznavač
- 21.XI. streda Obetovanie Panny Márie
- 22.XI. štvrtok sv. Cecília, panna a mučenica
- 23.XI. piatok sv. Klement I., pápež a mučeník
- 24.XI. sobota sv. Ondrej Dung-Lak a spol.mučeníci

“Ak muž chce mať priateľov, sám musí byť priateľský!”

Prís 18.24

Skutočné priateľstvo!

Ak dokážeš napočítať svojich skutočných priateľov na prstoch jednej ruky - si naozaj požehnaný! Šalamún povedal, že ak Ty chceš mať priateľa, Ty buď priateľom! Ako to urobíš? Počúvaj: „Ako železo obrusuje železo, tak muž obrusuje druhého muža!” (Prís 27.17). A niekedy to znamená povedať niekomu veci, ktoré nechce počuť, ale ak Tvoje priateľstvo nedokáže zničiť a počuť pravdu, potom nemá skutočnú hodnotu. My všetci sme v určitom ohľade slepí a iba priateľ bude riskovať že Ti povie pravdu s cieľom, aby Ti pomohol vysporiadať sa s vecou, ktorú nevidíš. A počúvaj tiež tieto slová: “Priateľ miluje vždy.” (Prís 17.17). Pavol hovoril s vďačnosťou o tých, ktorí stáli pri ňom, keď bol v ťažkostiach a navštívili ho, keď bol vo väzení. Byť v tých dňoch Pavlovým priateľom nebola zrovna výhra! Jim Baker mi povedal, že jeden z prvých ľudí, ktorí sa k nemu správali priateľsky, keď vyšiel z väzenia, bol Franklin Graham, syn Billyho Grahama. Franklin mu zabezpečil dom a auto a ubezpečil ho o svojej pomoci. Tú nedeľu Franklinova mama Ruth vzala Jima do kostola, posadila ho do rodinnej lavice vedľa seba a predstavila ho všetkým priateľom. A potom ho vzala domov k nedeľnému rodinnému obedu. Jima to hlboko dojalo. Bol to kontrast voči toľkým, ktorí zažili jeho priazeň a priateľstvo v dobách jeho slávy a ktorí sa ukryli pred ním, keď ho zasiahli problémy. Dnes, namiesto toho, aby si Boha žiadal nech Ti dá priateľa, prečo nepožiadat', aby z Teba priateľa urobil?

Bob Gass z UCB Europe

„Ak poznáme Boha, ale nepoznáme svoju biedu, dôjdeme k pýche. Ak poznáme svoju biedu, ale nepoznáme Boha, dôjdeme k zúfalstvu. Ak poznáme Ježiša Krista, dôjdeme do pravého streda, lebo v ňom nájdeme aj Boha, aj svoju biedu.“

BLAISE PASCAL

„Nech ťa žehná Pán a nech ťa chráni! Nech ti Pán ukáže jasnú tvár a nech ti je milostivý! Nech Pán obráti svoju tvár k tebe a daruje ti pokoj!“

(Nm 6, 24-26)

Požehnávanie detí bolo počas storočí dôležitou súčasťou rodinného života Izraelitov. Keď ešte deti nevedeli chodiť, prinášali ich v sobotu a sviatky na požehnanie otcovi a matke. Neskôr prichádzali sami, pokrľakli a so sklonenou hlavou prijímali ich požehnanie. Slová požehnaní sprevádzajú život kresťanov až do dnešného dňa. Vyslovuje ich kňaz na konci každej svätej omše, pri vysluhovaní sviatostí. Božie požehnanie si navzájom vyprosujeme pri najrozličnejších slávnostiach a sviatkoch. Podľa amerických rodinných poradcov Garyho Smalleyho a Johna Trenta požehnanie obsahuje niekoľko základných častí.

Zmysluplný dotyk

V starozákonných časoch bol zmysluplný dotyk nevyhnutnou súčasťou požehňavania a vytváral ovzdušie starostlivosti, v ktorom boli vypovedané slová požehnaní. Súčasťou požehňavania bolo vždy bozk, objatie alebo vkladanie rúk.

Vypovedané slová

V celej Biblii nachádzame potvrdenie sily a dôležitosti vypovedaných slov. Abrahám slovami požehnal svojmu synovi Izákovi, ktorý požehnal svojmu synovi Jakubovi a ten následne každému zo svojich dvanástich synov a dvom vnúčatám. Keď nás Boh požehnal darom svojho Syna, bolo to jeho Slovo, ktoré „sa stalo telom a prebývalo medzi nami“(Jn 1. 14).

Ak chceme vidieť rásť požehnanie v živote nášho dieťaťa, partnera alebo blízkeho, potrebujeme naše poslanstvo premeniť na slová a vysloviť ich. Preto však toľkí z nás odkladajú slová požehnaní - slová lásky a akceptácie - na zajtra?

Čo povedať pri požehnaní

Slová požehnaní prinášajú uznanie, vyjadrujú, že si žehnanú osobu ceníme a je hodná spásy. Zároveň vykresľujú jedinečnú budúcnosť - vyzdvihujú to najlepšie v živote dieťaťa, partnera či priateľa. Dávajú im pozitívne smerovanie, ktorého sa môžu držať, a obklopujú ich nádejou. Koľkí z nás však namiesto slov povzbudení neustále počúvali výroky ako „z teba nikdy nič nebude“. Nečudujme sa preto, ak sa dieťa neskôr vydá na cestu, ktorá je naznačená takýmito slovami. Boh nás nádhernými slovami proroka Jeremiáša uisťuje: „Veď ja poznám zámer, ktorý mám s vami - hovorí Pán. Sú to myšlienky pokoja a nie súženia: dám vám budúcnosť a nádej“(Jer29. 11).

Aktívny záväzok

Hoci sú vyslovené slová dôležité, nestačia. Je potrebné podporiť ich záväzkom, že urobíme

všetko pre to, aby sme pomohli danej osobe naplno sa rozvinúť. Posledný prvok požehnanie hovorí o zodpovednosti, ktorú so sebou prináša požehnanie. Na jeho začiatku zverujeme svojich blízkych Bohu, zdroju všetkého požehnanie. Vo vedomí vlastnej nedokonalosti sa zároveň usilujeme im načúvať, zaujímať sa o ich životy, sny, túžby, plány, aby sme mohli stáť pri nich a stali sa pre nich zdrojom požehnanie. Ak chceme požehnávať, náš vzťah musí spočívať na rozhodnutí milovať navzdory všetkému. Ježiš bol majstrom v sprostredkovaní lásky a osobného prijatia. Bol ním, keď žehnal malé deti, objímal ich a kládol na ne ruky (porov. Mk 10, 13-16) i keď sa dotýkal muža postihnutého malomocenstvom (Mk 1.40-45).

Stará pravda v nových výskumoch

Nedávne psychologické výskumy potvrdzujú dôležitosť jednotlivých prvkov požehnanie pre zdravý rozvoj človeka. Elementy požehnanie možno nájsť v základoch každého zdravého vzťahu. V oblastiach, v ktorých sme slabí, potrebujeme podporu a uistenie. Keď sme zranení, objatie nám dodá istotu a pomôže opäť sa postaviť na nohy. Skryté možnosti treba vyniesť na povrch a rozvinúť, aj keby to malo trvať týždne či roky. To všetko je súčasťou požehnanie.

Podľa knihy Požehnanie, Dom Júdov, Sabinov 2002, pripravila DANIELA PETRÁŠOVÁ.

SUPERLIEK *Aby ste si vedeli lepšie predstaviť, čo je to mŕtva viera, poviem vám jednoduchý príklad: Človek sa cíti chorý, preto otvorí lekárničku a vyberie z nej fľaštičku s liekom. Prečíta si návod na používanie a povie: „Som presvedčený, že to, čo tu píš, je pravda. Dodávateľovi lieku úplne dôverujem. Viem, kto tieto rady napísal a všetkému verím. Viem, že keď si liek dám, bolesť ustúpi.“*

Liek však vráti späť do lekárničky. Nie však preto, že by bolesť medzitým ustúpila. Aj keď verí, že mu liek pomôže a rady, ako ho užívať, považuje za správne, odloží ho a neužije.

Takto vyzerá mŕtva viera.

Je veľa tých, ktorí hovoria, že sú kresťania, radi teoretizujú o sile viery, dokonca sú o nej aj presvedčení. Jedno im však bráni prežiť skutočnú zmenu - život viery nikdy nevyskúšali v praxi!

Viera a skutky by mali ísť ruka v ruke, kráčať vedľa seba ako nohy muža. Najprv viera, potom skutky, potom opäť viera a potom opäť skutky - až kým prestaneme rozlišovať, čo je jedno a čo druhé.

William Booth

Sv. Cecília
(22. novembra)

Legenda o sv. Cecílii patrí k najkrajším a najpôsobivejším príbehom prvokresťanských mučeníkov. Cecília dokázala získať pre vieru mnohých pohanov, počnúc manželom. Aj smrteľne zranená myslela viac na druhých ako na seba. Tri prsty jej ruky aj po smrti poukazovali na trojjediného Boha, o ktorom svedčila

svojím životom. Cecília, jedna z najznámejších svätíc ranej Cirkvi, pochádzala z bohatej kresťanskej rodiny. Narodila sa okolo roku 200 v Ríme. Nábožní rodičia ju vychovávali v duchu evanjelia a Cecília sa veľmi mladá tajne zasnúbila Bohu. O svojom sľube na verejnosti nikdy nehovorila. Veď už len príslušnosť ku kresťanskej viere bola veľkým rizikom.

Keď vyrástla na krásnu mladú ženu, rodičia jej vybrali bohatého ženicha, ktorý však pochádzal z pohanskej rodiny. Dievčina najprv nechcela súhlasiť s vydajom, lebo si chcela zachovať čistotu duše i tela, no keď v modlitbe zverila svoje trápenie Bohu, dostala vnuknutie, aby splnila vôľu rodičov. Zatiaľ čo na bohatej svadobnej hostine zneli tóny hudobných nástrojov, Cecília vo svojom srdci spievala Bohu - táto pasáž mučeníckych aktov, ktoré opisujú sväticin svadobný deň, bola príčinou toho, že sv. Cecílii prisúdili patronát nad hudobníkmi a výrobcami hudobných nástrojov.

Počas svadobnej noci sa Cecília zverila svojmu manželovi, že je zasvätená Bohu. Varovala ho, aby sa nepokúšal o jej čistotu, lebo ju stráži anjel. Valerián najskôr pochyboval o zdravom rozume svojej mladej ženy a podozrieval ju, že je zaľúbená do iného muža. No na jej radu zašiel za vtedajším pápežom Urbanom I. do katakomb. Pápež ho poučil o evanjeliových pravdách a pokrstil ho. Keď sa Valerián vrátil domov, našiel svoju ženu v modlitbách a pri nej zbadal anjela. Od tej chvíle uveril jej slovám a spolu venovali všetok čas pomoci prenasledovaným kresťanom. Ich príklad pritiahol ku kresťanskej viere aj Valeriánovho brata Tiburcia. Bratia s Cecíliou pochovávali telá mučeníkov, navštevovali siroty a vdovy, tešili zarmútených. Za túto činnosť sa čoskoro dostali pred súd a boli popravení. Keď sa to Cecília dozvedela, tiež sa začala pripravovať na smrť. Všetok majetok rozdala chudobným a s ešte väčším zápalom sa venovala evanjelizovaniu pohanov, za čo ju odsúdili na hroznú smrť. Zaživa ju hodili do vriacej vody, tá jej však neublížila. Keď to kati videli, rozhodli sa ju rovnako ako jej manžela sťat. Meč však ani na tretí raz nepreťal hrdlo mladej ženy, no ťažko ju zranil. Cecília žila ešte tri dni vo svojom dome. Po smrti ju pápež Urban I. pochoval v Kalixtových katakombách vedľa hrobov biskupov a na

mieste jej domu v rímskom Zátiberí vyrástol chrám zasvätený jej pamiatke. Roku 822 jej telo našli a pápež Paschal I. ho vlastnoručne preniesol do Kostola sv. Cecílie k ostatkom jej manžela a švagra. Pri otvorení rakvy roku 1595 našli jej telo tak, ako bolo pochované. Tak ho zvečnil aj taliansky sochár Stefano Maderna.

Spracovala Katarína Žáková

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku